

mythske himne sastavismo smjerno i pobožno na mojega i tvoga gospodara Erosa, o Phaidre, nastojnika lijepih dečaka.⁹¹

Ph. I meni baš ne neugodna čuti.

XIX. Sokr. Ovo dakle uzmimo odanle, kako je možno bilo, da govor priedje od kudjenja na hvaljenje.

Ph. Ta kako to veliš?*

Sokr. Meni se čini, da je ostalo zbilja za šalu izhitreno, ali budući da je ovo dvoje po slučaju rečeno dvoje vrsti, ne bi bilo neugodno, kad bi tko mogao njihovo značenje umješno shvatiti.

Ph. Ta čije?

Sokr. U jedan pojam** pregledno sastaviti ono, što je kojekamo razasuto, da označivši svako pojedino razjasni ono, što kada učiti hoće; kao što je sada označeno što je ljubav, bilo dobro ili zlo govoreno. Razgovietno*** bar i ono, što se samo sobom slaže, mogao je tim izreći govor.

Ph. A što nazivlješ drugom vršću, Sokrate?

Sokr. Da se opet može na vrsti razstaviti, na članove, kako je postalo, a ne poduzimati razbiti ikoji dio, kako radi loš kuhar, nego onako kako su tolić oba govora bezumno u misli uzela kano neku zajedničku vrst, kao što iz jednog tiela dvoje i jednako nazvano postane, pa se jedno zove lievo, a drugo desno, tako i vrst ludila, kano jedinu u nama postalu pomislivši oba govora, a ipak jedan dio na lievo siekući ne prestade rezati prije, nego je našavši u njima neku nazvanu lijevačku ljubav izružio ju sasvim po pravici, a drugi (govor) dovedši nas na pomamu na desnoj strani, koja se naziva istim imenom, kojim i ona, ali našavši opet neku boža-

* misliš

** ideju

*** jasno

stvenu ljubav i prikazavši pohvali ju kano uzrok najvećih naših dobara.

Ph. Sasvim po istini govoriš.

I. Sokr. Tomu sam i sam ljubitelj, o Phaidre, razstavljanju i skupljanju, neka sam vrstan govoriti i misliti: a pomislim li, da je tko drugi prikladan motriti jedno i u mnoge stvari sraslo, za tim tečem i sliedim ga uzastopce kao boga,⁹² pak one, koji mogu to raditi, bog zna jeda li za pravo ili ne, nazivam do sada dialekticima;⁹³ a one, koji su ovo sadašnje od tebe i Lysije naučili, reci, kako treba nazivati ili je to ona umjeća govora, po kojoj su Thrasymach⁹⁴ i drugi i sami postali vješti govoriti i (takvima) čine druge, kojima se hoće, da jim nose darove kao kraljevima.⁹⁵

Ph. Ljudi su oni, kao kraljevi, ali ipak nisu vješti onomu,* za što pitaš. Ali ovu vrst, čini mi se, da pravo nazivaš dialektikom ju nazivajuć; ali ratorično čini mi se da nam još izmiče.

Sokr. Kako veliš? Liepa bi valjda nešto bilo ono, što toga lišeno ipak se umješom shvaća. Nikako ne smijemo ga zanemariti ja i ti, nego treba kazati, što li je ono, što preostaje od retorike.

Ph. Valjda veoma mnogo, o Sokrate, što je u knjigama, pisanim o umjeći govora.⁹⁶

II. Sokr. Baš si liepo spomenuo. Uvod,** mislim, najprvo da treba govoriti na početku govora. To nazivaš — zar ne? — nakitima umjeće?

Ph. Da.

Sokr. Drugo kakvo pripoviedanje i zatim svjedočanstva, treće dokaze, četvrto ono što je nalik na istinu, pak potvrdu i sporednu potvrdu, mislim, da spominje preizvrstni vještak u govorima Byzancanin.

Ph. Valjanoga veliš Theodora?⁹⁷

Sokr. Da što? Pak pobijanje i sporedno pobi-

* ne razumiju se u ono

** prooimion